

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUSEN, SILVIA

Amor / Silvia Rusen. - Timișoara : Stylished, 2019

4 vol.

ISBN 978-606-9017-54-8

Vol. 1. : Lady Mara. - 2019. - ISBN 978-606-9017-55-5

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

www.noicecitim.ro

Sinopsis

Mara York, o tânără cu un rang nobiliar mic, este obligată de anumite circumstanțe să intre într-o căsătorie aranjată, doar că totul nu este așa de ușor precum crevuse tinere. Atunci când totul pare un joc și tot ce se întâmplă este pus sub teroarea întrebării, Lady Mara este nevoită să aibă încredere în războaie și a

Capitolul 1

Ziua în care creditorii ne-au bătut la ușă a fost oribilă. M-am simțit umilită, dar umiliința nu i-a oprit pe acei oameni să-mi distrugă toate amintirile. Toate obiectele de preț, mobila, tablourile, argintăria, conacul cochet în care stăteam, chiar și obiectele personale, au fost luate de oamenii aceia demni de dispreț. Jocurile de noroc ale tatei și pariurile pierdute ne-au făcut să gustăm din ceea ce are viața să ne ofere mai greu; astfel a trebuit să ne mutăm într-un comitat de lângă Londra, într-o casă modestă. Nici nu mai conta că avem titlu nobiliar, sau poate nu-l mai avem nici pe acela. Foarte probabil să-l fi pierdut la jocurile de cărți, mai ales că tatei i-a pierit orice urmă de bun-simț și considerație față de noi, darămite să pună gaj titlul de viconte.

Uitate au fost vremurile când visam la un sezon în Londra, uitate au fost visurile despre cereri în căsătorie și o partidă pe măsură. Niciun bărbat nobil nu-și dorește o soție fără zestre și fără titlu, iar mama nici nu se gândea să mă mărite cu un om de rând. Ce să mai zic de surorile mele mai mici, care nu o să se bucure de micile atenții pe care viața le are pregătite pentru niște fete de 14 ani. Ava și Eva sunt gemene identice și de cele mai multe ori ne joacă feste mie și mamei, schimbând locul între ele și prefăcându-se că una este cealaltă. Dar sclipirea veselă din privirile lor s-a dus imediat ce ne-am mutat în noua casă.

Voiam așa de mult să-mi ajut familia și mai ales surorile, dar nu credeam că o să fiu nevoită să fac așa ceva. Nu credeam că trebuie să renunț la ce am mai de preț ca să pot să-mi ajut familia, la libertate.

Într-o zi, când credeam că nu o să ne mai deranjeze nimeni, la ușă s-a înfățișat baronul de Briesen, dorind o audiență cu tata. Baronul era un bărbat foarte binevoitor cu familia mea, dar și cu alte familii din comitat, ajutându-ne din când în când și oferind locuri de muncă pentru oricine avea nevoie. L-am poftit în casă, iar când a trecut pe lângă mine mi-a făcut cu ochiul înainte să intre direct în biroul tatei. Situația mi se părea ciudată pentru că baronul, deși ajuta multă lume, nu venea personal în casa nimănui pentru o audiență și mai mult ca sigur nu intra în casele oamenilor de parcă era a lui. Și mai ciudat era faptul că a putut să-și miște oasele bătrâne până la casa noastră. Ei bine, poate exagerez puțin în privința vârstei, dar nici baronul nu mai era la prima tinerețe.

Fără să mai stau pe gânduri, m-am oprit în dreptul ușii biroului și mi-am lipit urechea de ea, sperând să aud ce căuta baronul în persoană la 20 de mile de adăpostul conacului său, dar mai târziu aveam să regret această decizie.

Credeam că ziua în care am sărăcit avea să fie oribilă, dar ziua asta a ajuns în capul listei încă dis-de-dimineață. Era ziua nunții mele cu baronul. Se pare că baronul s-a oferit să ne ajute dacă tata îi acordă mâna mea, iar tata, ca un „bun om de afaceri”, a acceptat fără să întrebe pe nimeni, nu că l-ar fi interesat părerea mea sau a mamei în privința partidei. Iar acum stăteam îmbrăcată în sute de metri de material alb, în fața întregului comitat, în biserică, spunându-i baronului că o să-i fiu fidelă și o să-l iubesc până moartea ne-o despărți.

Nu înțelegeam cum a putut tata să-mi facă așa ceva, să mă lege de un bărbat care-mi putea fi de departe bunic. Oare unde mi-a fost capul când am acceptat căsătoria aceasta cu un bărbat mai în vârstă ca mine cu 52 de ani? Nu că aș fi avut prea multe soluții, dar gândul la surorile mele l-a întrecut pe cel de fugă la mănăstire. Dar ce o să mă fac de acum înainte? Cum o să suport să fiu măritată cu un bărbat pe care nu l-am ales eu? Cum o să trec peste terifianta noapte a nunții, despre care mi-a povestit mama în timp ce roșeam amândouă puternic? Și, mai ales, cum o să trec peste ura și dorința criminală din privirea fiului meu vitreg?

Nu am amintit de el? Ei bine, în urma căsătoriei nu numai că m-am ales cu un soț care mai mult ca sigur o să mă facă văduvă peste câțiva ani, dar și cu un fiu vitreg, care mă privea cu ură în timp ce preotul ne declara soț și soție.

Oare ce părere avea despre mine? Oare credea că m-am măritat cu baronul pentru avere? Nici nu e de mirare că asta gândea, din moment ce asta credeau toți locuitorii comitatului, care nu se jenau să comenteze destul de fățiș acest lucru.

Era oficial, de astăzi încolo eram baroneasa de Brieze, cu toate obligațiile ce reveneau acestui titlu, dar cum mă puteam descurca cu asemenea responsabilități când eu încă eram un copil?

Bine, poate copil nu era termenul potrivit, dar eu încă visam la primul meu sezon, la baluri fastuoase, la picnicuri în parc și la multe alte lucruri nebunești, pe care nu aveam să le mai fac.

De azi eram baroneasă și în ciuda bârfelor, a privirilor insistente și a urii fățișe a fiului meu vitreg, aveam să mă comport exemplar. Și deși nu-mi puteam îndeplini visurile, aveam să excelez în noul meu rol, începând cu cel de gazdă.

Mica petrecere de nuntă se ținea în sala de bal a conacului de Brieze, care îmbrăca țol festiv după o lungă perioadă de timp. Stâlpii de granit care înconjurau camera erau înfășurați în mătase aurie, candelabrele străluceau, iar camera mirosea puternic a trandafiri și levănțică, grație aranjamentelor florale dispuse ici-colo prin cameră.

Șampania curgea în pahare, muzica asigura buna dispoziție a invitaților, dar persoana care trebuia să se distreze cel mai mult era pierdută în gânduri, până când o mână m-a atins ușor pe cot și m-a trezit din reverie.

— Dansăm, scumpa mea? a întrebat de lângă mine Oskar de Brieze, așteptând cu mâna întinsă.

— Da, am îngăimat, sperând că o să se termine curând acest teatru.

Ajunși în mijlocul sălii, am putut auzi acordurile unui vals, dansul destinat îndrăgostiților și al celor căsătoriți, datorită apropierii cerute în timpul dansului. Nu mi-am putut abține un pufnet zgomotos la realizarea ironiei situației; noi nu eram îndrăgostiți, și totuși făceam primii pași ai dansului.

— Totul este în regulă, dragă? întrebă soțul meu în urechea mea.

— Da, am răspuns sec.

Aparent, răspunsurile mele seci au trecut neobservate de soțul meu, ceea ce era perfect pentru mine, deoarece nu doream să conversez cu nimeni. Gândurile mi se roteau în minte la fel cum făcea rochia mea în momentul când făceam piruete, dar neatentă fiind, nu am observat decât prea târziu că dansul se terminase, noi ne retrăseserăm spre marginea sălii, iar fiul lui Oskar venea înspre noi.

Puteam să-i văd ura din priviri și speram să mă înghită podeaua, pentru că toată era îndreptată spre mine. Oare nu își dădea seama că uram situația asta la fel de tare precum o ura și el?

— Tată, a rostit când s-a aflat în fața noastră, pot să-ți răpesc minunata soție pentru următorul dans?

— Întreab-o pe ea, fiule, a rostit râzând baronul.

— Îmi acorzi următorul dans, mamă? a întrebat inocent, accentuând cuvântul *mamă*.

Am aprobat din cap și mi-a strâns mâna puternic, îndreptându-mă spre celelalte perechi care dansau, zâmbind spre noi, gândind probabil că acesta avea să fie începutul unei relații familiale frumoase, dar eu intuiseam altceva din privirile pe care mi le tot arunca fiul lui Oskar.

Ajunși în mijlocul sălii, și-a pus mâna pe spatele meu și m-a lipit de el la limita decenței, strângându-mă în același timp de mâna stângă. Și-a pironit ochii căprui pe fața mea, și puteam să jur aici și acum că dansul acesta nu o să se termine bine pentru niciunul.

Ne-am învățat de câteva ori și când credeam că dansul era pe sfârșite, muzicanții cântau cu și mai mult entuziasm, spre nefericirea mea. Nu că Hayden de Brieze dansa oribil sau mă călca pe picioare, din contră, era un dansator desăvârșit, iar fiecare mișcare părea studiată îndelung, doar că dansul frumos masca ceva mai întunecat.

— Ascultă ce îți spun acum, mamă, mi-a șoptit în ureche, făcându-mă să mă înfior. Nu știu cum l-ai prostit pe tata să se însoare cu tine, dar nu o să las o profitoare ca tine să abuzeze de el și de slăbiciunea lui pentru fete mai tinere. Nu credeam că la vârsta lui o să se mai însoare, dar m-a uimit. Așa că ai grijă, mamă, pentru că o să-ți fac viața un iad și o să-ți dorești să nu te fi născut după ce termin cu tine.

Rostind astea, a făcut o plecăciune batjocoritoare în fața mea și s-a îndreptat spre ieșirea din salon. Eu rămăsesem stană de piatră în mijlocul sălii, ignorându-i pe toți cei care se uitau la mine.

În ciuda înfățișării mele fragile, nu eram așa, din contră chiar. Tata mă învățase înainte să se apuce de jocuri de noroc cum să descurajez tinerii prea insistenți și bătărași, spre groaza mamei, iar dacă Hayden de Brieze avea impresia că mica lui avertizare avea să mă sperie, se înșela amarnic.

Aparențele sunt înșelătoare, iar noul meu fiu vitreg avea să realizeze asta pe propria lui piele.

După ce au plecat toți invitații la o oră destul de înaintată, m-am retras în noul meu dormitor cu groază. Stăteam pe întuneric, așteptându-mi soțul pentru noaptea nunții. Terifiant! Speram doar că totul o să se termine repede, ca să pot scăpa de această îndatorire.

Dintr-o dată, ușa de legătură între camere s-a deschis, lăsându-l pe soțul meu să intre cu o lumânare în mână, pe care a pus-o pe polița șemineului.

Începusem să tremur necontrolat când Oskar s-a așezat lângă mine pe pat. Probabil mi-a simțit teama, pentru că am încercat să mă dau mai în dreapta, departe de el, dar mâna lui m-a oprit. Doamne, ajută-mă!

— Mara, stai liniștită, a început ușor. Am venit să vorbim, atâta tot. Îți propun un târg, ce zici? m-a întrebat calm.

— C-c-ce târg? m-am bâlbâit nervoasă.

— Nu o să mă ating de tine un an de zile, în schimb

tu trebuie să te porți ca cea mai iubitoare soție, o gazdă impecabilă și o prietenă pentru fiul meu. Știu că Hayden nu te poate privi ca pe o mamă din cauza diferenței destul de mici de vârstă dintre voi, dar măcar încearcă să te împrietenești cu el. Poate te șochez, dar nu vreau să te forțez sau, mai rău, să te sperii. Știu că ești tânără și inocentă și încă nu ai apucat să experimentezi viața socială a Londrei din motive cunoscute, dar eu vreau să-ți ofer răgazul acesta pentru a te acomoda cu mine și noul tău statut. Ce spui? a întrebat răbdător.

— Accept, am spus, fără să mă gândesc de două ori.

Oskar a dat din cap, mi-a sărutat fruntea și a ieșit din cameră, lăsându-mă năucită. În ce soi de căsătorie am intrat?

Dimineața a venit pe nesimțite, iar eu încă nu știam în ce intrasem. Discuția cu Oskar de aseară m-a lăsat cu niște întrebări, dar m-a și bucurat într-o măsură. Eram bucuroasă că nu trebuie să-mi îndeplinesc datoria de soție prea curând, dar cu ce preț? Mai bine-zis, ce aștepta de la mine Oskar?

Aveam tot dreptul să fiu sceptică, nimeni nu oferea ceva fără să ceară ceva la schimb, iar Oskar nu era o excepție. Dar ce să vrea? Ce să fie?

O fi un joc mai sucit pus la cale împreună fiul lui? Iar acuzațiile lui Hayden cum că aș fi o profitoare nu

mi-au domolit deloc temerile. Oare așa mă vedea toată lumea, ca pe o femeie care profită de un bărbat bogat?

Nu aveau de unde să știe situația mea, dar dacă i-aș explica încurcătura mea lui Hayden poate avea să mă înțeleagă, și relația de prietenie pe care o dorea Oskar între noi avea să se întâmple.

Cu aceasta idee formată în minte, am chemat camerista să mă ajute cu îmbrăcatul și să-mi aranjeze părul. Nu eram o femeie mofturoasă, dar mă gândeam că noul statut de baroneasă merita tratat cu respect, chiar dacă mi-a fost impus cu forța. Am coborât grăbită scările, dar și atentă să nu mă împiedic și să cad, și m-am îndreptat spre parter.

Nu-i da satisfacție fiului tău vitreg și ai grijă să nu cazi.

Cu un zâmbet larg pe față, m-am îndreptat spre una dintre camerele de la parter, unde se lua micul dejun. Mary, camerista, mi-a spus unde erau camerele importante, din motive de orientare, pentru că nu voiam să mă pierd prin casă în prima mea zi ca baroneasă. Îmi tot repetam ce titlu am, un fel de amintire permanentă a ceea ce a trebuit să fac pentru a-mi ajuta familia.

Încă cu zâmbetul pe buze, am deschis ușa și am intrat în cameră, dar zâmbetul îmi îngheță pe buze. În capătul mesei nu stătea soțul meu, așa cum mă așteptam, ci Hayden, care mă privea batjocoritor pe deasupra ceștii de ceai.

— Bună dimineața, mamă, a rostit ironic. Cum ai dormit singură în patul acela mare și rece?

— Bună dimineața, Hayden, am răspuns, ignorând complet întrebarea deocheată. Unde este Oskar? am întrebat, așezându-mă cât mai departe de el.

— Tata a plecat în zori la Londra, să se ocupe de niște afaceri, o să lipsească o săptămână, a adăugat cu zâmbetul pe față. Cum, nu ți-a spus că pleacă? a întrebat, văzându-mi nelămurirea.

— Oh, probabil am uitat eu, am mințit. Totuși, Hayden, vreau să vorbim ceva după ce mâncăm, ce zici? am întrebat cu speranță în glas.

— Oricât de minunată este prezența ta, nu o să mă pot bucura de ea, pentru că și eu o să plec la Londra după ce îmi termin ceașca de ceai. Vai, ca să vezi, am terminat-o, trebuie să plec, a spus, bătându-și joc de mine, sorbind dintr-o înghițitură conținutul ceștii. O zi bună singură în mausoleul ăsta, mamă, a rostit, ridicându-se.

Înfuriată la culme pe el și mai ales pe Oskar, pentru că nu-mi spusese că o să plece și o să mă lase singură în casă, m-am ridicat repede în picioare și l-am apucat cu mâna stângă pe Hayden, acesta oprindu-se mirat.

— Stai puțin să vorbim, că nu pleacă Londra nicăieri, iar dacă îți închipui că mă intimidezi cu atitudinea asta a ta, să știi că te înșeli amarnic, fiule. Stai jos și hai să vorbim, am adăugat, încercând să mă calmez.

— Măi, măi, măi, până la urmă pisicuța are gheare, a rostit amuzat, așezându-se într-un final pe scaun.

Am oftat și m-am așezat lângă el, sperând ca toată discuția să meargă așa cum plănuisem și să ne

înțelegem bine, așa cum îi făgăduisem lui Oskar, chiar dacă fiul lui era un măgar de la început până la sfârșit.

— În primul rând, nu-mi spune mamă, nu cu tonul acela ironic, mai bine spune-mi Mara. În al doilea rând, aș vrea să avem o relație oarecum cordială dacă se poate, din respect pentru tatăl tău, dacă nu pentru mine, iar în al treilea rând nu crezi că ar trebui să auzi și partea mea de poveste înainte să mă judeci?

— Mamă, în primul rând, a zis persiflându-mă, nu mă interesează ce vrei tu, nu dau doi bani pe cum vrei tu să-ți spun, iar dacă îți închipui că o să ascult o poveste falsă despre cum te-ai îndrăgostit fără chip de tata, un bărbat care-ți poate fi tată, mai bine păstrează-o pentru tine și pentru cine are chef să o audă, a spus, ridicând vocea.

— Ascultă...

— Nu, tu să ascuți, a țipat, ridicându-se de pe scaun. Cum am spus și aseară, o să am grijă să regreti că te-ai măritat cu tata, iar dacă îți imaginezi că fața ta drăguță o să mă înduplece, mai bine ți-ai revizui planul. Am avut femei mult mai frumoase decât tine, mai experimentate și mai abile în jocul minciunii, iar dacă încerci vreun joc cu mine nu-ți merge, așa că...

Nici măcar nu l-am lăsat să continue. Văzând roșu în fața ochilor, m-am ridicat în picioare și l-am plesnit cu putere peste față, înroșindu-i obrazul drept. Proastă decizie, pentru că dintr-o mișcare rapidă m-a prins de ambele mâini și m-a împins până spatele meu s-a lipit de perete.